

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Conradi Samvelis Schvzrfleischii Opera historica politica

Schurzfleisch, Konrad Samuel

Berolini, 1599 [i.e. 1699]

LXII. Tmemata Ex Hist. Civ. Varia

urn:nbn:de:bsz:31-102564

§. XI. Neque vero domicilium Romae habuit, aut in urbe rerum domina Episcopatum gessit, neque etiam si gessisset, ideo primatum potestatis, multo minus sacrum imperium, aut Papatum fundavit.

§. XII. Fuit autem Petrus Babylone, et sine figura Babylonem memorat, et sine allegorico loquendi genere appellat.

§. XIII. Diversa Apostoli Iohannis ratio est, qui initium secundi seculi attingit, et parturientis Antichristi monstrum coelesti providentia afflatus praevidit, et ἀδύνοχως Babylonem dixit, ac Romam denotavit.

§. XIV. Ex his sequitur, Papatus originem non esse iuris Divini, etsi in ea asserenda facile conveniunt Pontificii Doctores, sed de EXTENSIONE plerique inter se dissident, et regimen sedis Romanae mere monarchicum esse negant, quod iamdiu Ecclesiae Gallicae moliuntur.

§. XV. Igitur simplici et Apostolico aevo non convenit ambitiosa Primatus affectatio, et ἀρχιερέος nomen apud Ignatium non evincit splendorem Hierarchiae, sed suppositivum est, atque adeo hoc scriptoribus Apostolici aevi ignotum est, ut quoque vocabulo μοναρχίας abstineant, et tumorem styli pariter ac typhum seculi quam diligentissime vitent.

§. XVI. Quo indicio colligimus scriptorem Constitutionum Apostolicarum, quae Clementi tribuuntur, esse infra Apostolorum aevum, et a simplicitate priorum seculorum recedere, et characteri optimae, purissimaeque Ecclesiae non convenire.

LXII. MEMORATA EX HIST. CIV. VARIA.

Romana quidem mysteria literis prodita, et Romanorum religione culta sunt, sed Eleusinia finibus Graeciae se continuerunt, et a Quiritium civitate, qua Claudius Imp. donare voluit, longissime abfuerunt. Gravis idem, ac Romanorum Graecorumque rituum peritus Orator Cicero, hoc ita confirmavit, ut nullus dubitandi locus sit, in libro II. de legibus.

§. II. Sed, ut quorundam opinio fert, dissidet a nobis augustae historiae scriptor Tranquillus, fide praestans, ac diligentia consignandi Imperatorum acta praeclarus, qui secus tradit, et auspicio Claudii recepta in urbem Eleusines sacra affirmat, in Claudio c. 25. Cum quo facile in gratiam redeamus, si verba historici de proposito atque consilio Claudii, qui Eleusinia admittere in urbem voluit, non de exitu effectuque rei destinatae accipiantur. Sacra Eleusina (Eleusinia) etiam transferre ex Attica Romam conatus est. Nullam haec, ne speciem

ciem quidem dissensionis habent; tantum abest, ut revera a nobis dissentiat historicus tam ingenuus, tamque circumspectus, ut maxime his repugnet, qui causam dissentiendi audacter quaerunt.

§. III. Illud certe magis impeditum est, quod Druidarum sacra idem ille Claudius sustulisse traditur, quae tamen ad suam usque aetatem permansisse Vopiscus testatur, in *Aureliano cap. XLIV.* Regula interpretandi est non committendos, sed conciliandos esse scriptores, ut rerum temporumque rationes subducantur. *Penitus abolevit Druidarum religionem apud Gallos dirae immanitatis*, id est, sustulit pro ea parte, quae cum summa crudelitate coniuncta erat, ritumque continebat ad iniuriam humani generis pertinentem, quo haecenus Gallorum sacerdotes litando humanis hostiis, sacra foedarant. Eadem ratione verbum *abolendi* alio in loco comparate sumptum, omni difficultate levat interpretes, et admonet, ut recte eiusdem sententia de asylis exponatur. *Abolevit et ius moremque asylo, quae usquam erant*, in *Tiberio cap. XXXVII.* Olaus Borrichius V. C. de asylis provinciarum exponit, in *antiqua urbis Romae facie cap. X.* At enim vero si abrogavit asyla et abolevit, quae usquam erant, certe non pepercit asylo Urbis, et nullum adeo excepit locum. Igitur non abolevit asyla, et sustulit, sed temperavit, modumque praescripsit. Cuius expositionis praesidium, licet repetam ab historia augusta, et actis Claudianorum temporum, et ab ipso etiam prudentissimo scriptore *Tacito A. III. 65.* In eandem sententiam Iustus Lipsius, doctissimus, si quisquam alius, commentator, dignus qui legatur.

§. IV. Cum hic Urbis, urbium principis, mentio facta est, tum venit in mentem Lambridii, qui vitam Heliogabali conscripsit. Vbi locus insigniter mendosus, neque in nova, quae apud Treboccos exiit, editione indicatus, aut leviter mutatus, iam dudum vero a Carrione et Casaubono in corruptelae suspicionem vocatus, et idoneo interpretationis remedio emendatus, *cap. XX. Voluit et per singulas (non urbes, quod in veteribus, et recentiori etiam Argenteratensi edit. inquinata scribitur) urbis regiones lenones praefectos urbi facere: cetera enim bene habent, quae sequuntur.*

§. V. Sed vel unius Tullii causa ad mysteria redeo, cuius tria et haut obscura testimonia forsitan de sententia nos dimoveant, et prope efficiant, ut Eleusinia ex Graecia migrasse in Latium, Romamque translata fuisse, credamus. Quae extant in epistolis ad Atticum exaratis, *lib. V. ep. 21. lib. VI. ep. 1. et lib. XV. ep. 24.* Mysteria, fateor, signat, sed de Eleusiniis quod tradat, nihil reperio, neque argumento rerum et sensus colligo animadvertoque. Quo magis miror fuisse, qui traderent, *mysteria Olympiadum*, quae antiquitas omnis ignorat, a Cicerone designari. Attamen Iosephus Scaliger, eruditorum princeps, in hac fuit sententia, et Ciceronis auctoritate se tueri voluit, id quod cognosci potest ex *libro II. de emendatione temporum p. 171.*

§. VI.

§. VI. Ceterum sacra Quiritium cum summa dignitate Pontifices curarunt et moderati sunt, nec solum templa consecrarunt, sed etiam rebus aliis, et speciatim ludis, praefuerunt. Quo iure has consecrandi partes peregerint, Cicero docet, munusque eorum describit in fines eius iuris, quo status reipublicae Rom. continetur. Hanc in rem dixisse memini in oratione pro domo sua, ex qua constat, Pontificum et Augurum munia iuris publici fuisse.

§. VII. In quo Ciceroni cum Vlpiano iureconsulto convenit, iuris publici insignem partem in sacris et sacerdotibus constituenti. Nec omittendi sunt augures, quorum munus erat verbumque proprium, effari, adeo ut horum inaugurationes fierent, consecrationes autem ad solos Pontifices spectarent. Nulla certe templa, sine formulis augurum, constitui poterant, quibus munere suo perfunctis, locus definebat esse profanus, quippe solenni augurum verbo inauguratus. Operae pretium sit, huius argumenti causa legere Tullium, sicut omnis privati, sic etiam publici veteris Romani et sigillatim auguralis et Pontificii iuris gnauiter peritum, lib. III. ad Atticum epist. 41. Nec pigeat addere Gellium, Notitium Atticarum lib. XIV. cap. 7.

§. VIII. Locum per augures constitutum Pontifices consecrabant, eumque dabant Numini et dedicabant. Horum formulae solennium passim proditae extant, et profecto indicant, diversa fuisse munia inaugurationum, et consecrationum atque dedicationum; utrasque tamen perfunctiones ab uno ac eodem iuris publici fonte dimanasse.

§. IX. Quas dignitates quidem non suo arbitratu, sed primum populi, cum summam imperii teneret, deinde Principum, regia potestate imperantium iussu capessabant, horumque auspicio constituebantur. Hoc iure Augusti Imperatores usi sunt, cum Pontificis Augurisque titulos et insignia sumerent, atque hoc argumento, magistratus illos sacros sibi obnoxios esse, indicarent. Tacitus de Ottone hoc prodit, Hist. II. 77. Vlpianus plene et perspicue declaravit, locum publicum tunc sacrum fieri posse, cum Princeps eum dedicavit, vel dedicandi dedit potestatem, l. 9. §. 1. D. de divif. rer.

LXIII. DE TITULO AVGVSTI.

Sacrum, et venerationis plenum AVGVSTI nomen est, quod diviniore consilio, fatoque gentis Romanae ascitum, atque ab Octavio susceptum, et auctoritate eius comprobatum, Romulique et Quirini nominibus praelatum, tum ab omnibus Octavii successoribus constanter servatum, et religione quadam ac reverentia populorum semper cultum est atque celebratum. Florus in extremo epitomes rerum Romanarum. *Tractatum etiam in senatu, an quia (Octavius) condidisset (velut conditor instaurasset)*

Rrrr

set)